

КОЗАЦЬКИЙ СОН

Дні людські летять,
І минають ночі,
Доля промовля,
Вигука пророче.

А козак не чув,
Слів гірких не слухав,
А козак заснув,
Щоб спочити духом.

Спить, і уві сні
Жито доглядає.
А в наступну мить –
З тою, що кохає.

Пізно восени
Соловей щебече,
А вона йому
Заглядає в очі.

І лише вуста
Ніжних губ торкнули –
Блискавки стріла,
Зорі спалахнули.

Сурми, не сурміть,
Не будіть, не треба!
Сонце, не вставай,
Не засвічуй небо!

У бою кривавім
Той козак загинув.
І скажіть-но хто,
Хто у цьому винен?

Так в житті буває,
Що найкращу мить
Долі тінь лихая
Хоче зупинить.

04. 1998